

Daniels bok – Nummer femtiotre

Profetiska syner avtäckts: att förstå de sista dagarna genom Daniels erfarenhet

Jeff Pippenger
2024-01-17

Alla profeterna talar mer om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde.

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Nu timade allt detta dem såsom förebilder; och det blev upptecknat till varning för oss, till vilka tidernas ände har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Inte för sig själva, utan för oss tjänade de med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er genom den helige Ande, sänd från himmelen; det är sådant som änglarna åstundar att skåda in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12”

”Bibeln har samlat och sammanfogat sina skatter för denna sista generation. Alla den gammaltestamentliga historiens stora händelser och högtidliga skeenden har upprepats och upprepar sig i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Daniel representerar Guds folk, som i de sista dagarna genom det profetiska Ordet har upptäckt att de har blivit kringspridda. När de vaknar upp till detta faktum, åläggs de att uppfylla bönen i tredje Mosebok tjugosex, och även bönen om att förstå den sista profetiska hemligheten som avförseglas strax innan prøvotiden avslutas, sådan den framställs genom Daniels bön i kapitel två. Om och när de träder in i Daniels erfarenhet, kommer ängeln Gabriel att röra vid, undervisa och tala till dem, i syfte att ge dem ”skicklighet och förstånd”. De visa är de som ”förstår” ”kunskapens tillväxt” när en profetisk hemlighet avförseglas.

Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, nu har jag gått ut för att ge dig insikt och förstånd. Vid början av dina böner gick ordet ut, och jag har kommit för att kungöra det för dig; ty du är högt älskad. Förstå därför ordet och ge akt på synen. Daniel 9:22, 23.

Den syn som Daniel uppmanas att begrunda är ”march”-synen av framträdandet. Gabriel hade inte fullbordat det arbete som hade anförtrotts honom i kapitel åtta, när han hade blivit tillsagd att få Daniel att förstå ”march”-synen. I kapitel nio har han återvänt för att fullborda uttydningen. I kapitel nio lever Daniel inte längre under det babyloniska rikets period, utan i den medisk-persiska stormaktens historia.

När Gabriel uppmanar Daniel att ”förstå saken” och att ”ge akt på synen”, identifierar han en process av mental åtskillnad som han vill att Daniel skall utöva. De ord som översatts med ”förstå” och ”ge akt på” är samma hebreiska ord. Ordet är ”biyn” och betyder att mentalt särskilja. Det hebreiska ord som översatts med ”saken” är ”dabar” och betyder ”ordet”. Gabriel underrättar därför Daniel, och dem som han representerar i de sista dagarna, om att rätt dela sanningens ord.

Gör ditt yttersta för att träda fram inför Gud såsom en som består provet, en arbetare som inte behöver blygas, som rätt delar sanningens ord. 2 Timoteusbrevet 2:15.

Ordet ”sak” används också av Daniel i kapitel tio, vers ett, där det tre gånger översätts med ”ting”.

I den persiske kungen Koreshs tredje regeringsår blev en sak uppenbarad för Daniel, som kallades Belteshassar; och saken var sann, men den fastställda tiden var lång; och han förstod saken och hade insikt om synen. Daniel 10:1.

I versen är ordet ”syn” den ”mareh”-syn som avser framträdandet, och Daniel hade förståelse både av saken (ämnet) och också av synen (”mareh”). I kapitel nio, vers tjugotre, undervisade Gabriel Daniel att rätt åtskilja saken och synen, och i kapitel tio, vers ett, har han förståelse av både saken (tinget) och synen (”mareh”). Gabriel upplyser Daniel i kapitel nio att lägga märke till åtskillnaden (rätt åtskilja) mellan saken och synen. Synen är ”mareh”-synen, och ”saken”, eller ”tinget”, är ”chazon”-synen.

I åttonde kapitlet identifieras båda synerna, och en åtskillnad uppmärksammas, eftersom Daniel önskade förstå synen ”chazon”, men Gabriel fick befallning att låta Daniel förstå synen ”mareh”. När Gabriel börjar sitt verk med att låta Daniel förstå ”saken” och ”synen”, underrättar han Daniel om att han bör lägga märke till att det är två olika syner.

Och han undervisade mig och talade med mig och sade: O Daniel, jag har nu kommit för att ge dig insikt och förstånd. Redan när du började dina böner gick ordet ut, och jag har kommit för att förkunna det för dig; ty du är högt älskad. Ge därför akt på ordet och ge akt på synen. Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad, för att göra slut på överträdelsen och göra slut på synderna och bringa försoning för missgärningen och föra in evig rättfärdighet och besegla syn och profetia och smörja den Allraheligaste. Så vet nu och förstå: från den tid då ordet gick ut om att Jerusalem skulle återställas och byggas upp intill Messias, Fursten, skall det vara sju veckor och sextiotvå veckor; gator och vallgrav skall åter byggas upp, trots tider av trångmål. Och efter de sextiotvå veckorna skall Messias bli avskuren, men inte för sin egen skull. Och folket till den furste som skall komma skall förstöra staden och helgedomen; och dess slut skall komma såsom genom en översvämning, och intill krigets slut är förordelser fast beslutade. Och han skall stadfästa förbundet med de många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer, och på styggelsernas vinge skall ödeläggaren komma, ända till dess att fulländningen, det som är fast beslutat, blir utgjutet över den ödelagda. Daniel 9:22–27.

Gabriel önskade att Daniel skulle inse att inslag från både synen ”chazon” och synen ”mareh” skulle vara representerade i den uttydning han gav Daniel. Uttydningen skulle behandla båda synerna, och det var Daniels ansvar att rätt urskilja den syn som avsåg nedtrampandet av helgedomen och hären från den syn som ledde fram till Kristi framträdande i det allra heligaste den 22 oktober 1844.

Gabriel fastslår att från Artaxerxes’ dekret år 457 f.Kr. skulle det vara fyra hundra nittio år som var ”avskurna” från de två tusen tre hundra åren i synen om aftnarna och morgnarna, vilken i synnerhet gällde judarna. I de verser som just har citerats återges ordet ”bestämda” tre gånger, men det rör sig

om två olika hebreiska ord som båda översätts med ”bestämda” i verserna. Första gången ”bestämda” förekommer är i vers tjugofyra, och det hebreiska ordet är ”chathak” och betyder ”att skära av”.

Det visar att Israel gavs en prøvotid som började med Artaxerxes tredje dekret och som skulle avslutas med stenandet av Stefanus år 34 e.Kr. De fyrahundranittio åren var ”avskurna” och utgjorde en kortare profetisk tidsperiod inom den längre profetian om tvåtusentrehundra år. Talet ”fyrahundranittio” är en symbol för prøvotid, vilket Jesus har vittnat om.

Då trädde Petrus fram till honom och sade: Herre, hur många gånger skall min broder försynda sig mot mig, och jag förlåta honom? Intill sju gånger? Jesus sade till honom: Jag säger dig: icke intill sju gånger, utan intill sjuttio gånger sju. Matteus 18:22.

Det finns ett slut på förlåtelsen, och detta slut representeras av talet ”fyrahundranittio”. De ”fyrahundranittio” åren representerar en prøvotid för judarna från deras befrielse till dess att de fyllde måttet för sin prøvotid genom Stefanus’ stening. De ”fyrahundranittio” åren är också förbundna med förbannelsen om de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex. Det finns endast två ställen i Bibeln som hänvisar till att landet får njuta sina sabbater. Det första finns i Tredje Moseboken tjugosex.

Och om ni trots allt detta inte vill höra mig utan vandrar emot mig, då skall också jag vandra emot er i vrede; och jag, just jag, skall tukta er sju gånger för era synder. Och ni skall äta era söners kött, och era döttrars kött skall ni äta. Och jag skall förstöra era offerhöjder och hugga ned era avgudabilder och kasta era döda kroppar ovanpå era avgudars döda lämningar, och min själ skall avsky er. Och jag skall göra era städer till ödemark och ödelägga era helgedomar, och jag skall inte känna den ljuvliga doften av era välluktande offer. Och jag skall göra landet till ödemark, och era fiender som bor där skall häpna över det. Och jag skall skingra er bland hednafolken och dra svärdet efter er; och ert land skall vara öde och era städer ödemark. Då skall landet få njuta av sina sabbater, så länge det ligger öde och ni är i era fienders land; då skall landet vila och njuta av sina sabbater. Så länge det ligger öde skall det vila, därför att det inte fick vila under era sabbater, när ni bodde i det. 3 Moseboken 26:27–35.

Straffet under de ”sju tiderna”, som omnämns fyra gånger i kapitel tjugosex, visar att när Guds folk skingras, skall landet då ”få njuta sina sabbater”. Daniel och de tre högt aktade männen hade skingrats till fiendens land till uppfyllelse av Moses förbannelse, och att denna skingring under sjuttio år var en symbolisk åskådningsundervisning om skingringen under två tusen fem hundra tjugio år. Det var en profetisk åskådningsundervisning, liknande Elias tre och ett halvt år av torka under Isebels förföljelse. Dessa tre och ett halvt år representerade tre och ett halvt profetiska år, vilka motsvarade ett tusen två hundra sextio år av påvligt herravälde från år 538 till 1798. De sjuttio åren var en symbol för de ”sju tiderna”, liksom de tre och ett halvt åren var en symbol för öknen under ett tusen två hundra sextio år. De sjuttio åren av Daniels fångenskap, såsom de anges av Jeremia, representerade ”fyra hundra nittio” år.

Och Herren, deras fäders Gud, sände till dem genom sina budbärare, gång på gång sände han dem, eftersom han förbarmade sig över sitt folk och över sin boning. Men de hånade Guds

budbärare och föraktade hans ord och misshandlade hans profeter, till dess att Herrens vrede steg mot hans folk, så att ingen bot längre fanns. Därför lät han kaldeernas kung komma över dem; han dräpte deras unga män med svärd i deras helgedoms hus och visade ingen barmhärtighet med ung man eller jungfru, gammal eller ålderstigen; alla gav han i hans hand. Och alla kärnen i Guds hus, stora och små, och skatterna i Herrens hus, och skatterna tillhörande kungen och hans furstar, allt detta förde han till Babylon. Och de brände upp Guds hus och rev ner Jerusalems mur och brände alla dess palats med eld och förstörde alla dess dyrbara kärl. Och dem som hade undkommit svärdet förde han bort till Babylon; där blev de tjänare åt honom och hans söner till dess att Persiens rike fick herraväldet, för att Herrens ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas, till dess att landet hade fått njuta sina sabbater; så länge det låg öde höll det sabbat, för att sjuttio år skulle fullbordas. Men i den persiske kungen Kores första regeringsår, för att Herrens ord genom Jeremias mun skulle fullbordas, uppväckte Herren anden hos Koresh, Persiens kung, så att han lät utropa i hela sitt rike och också utfärdade det skriftligen och sade: Så säger Koresh, Persiens kung: Alla jordens riken har Herren, himmelens Gud, gett åt mig, och han har befallt mig att bygga ett hus åt honom i Jerusalem, som ligger i Juda. Vem bland er tillhör än hans folk? Herren, hans Gud, vare med honom, och han må dra dit upp. 2 Krönikeboken 36:15–23.

De enda två hänvisningarna i Bibeln till att landet får njuta av sina sabbater står i samband med skingringen av Guds folk och de sjuttio åren av fångenskap, vilka utgjorde en tidsperiod som skulle ge landet möjlighet att njuta av sina sabbater. Detta motsvarade det antal sabbater som judarna inte hade tillåtit landet att få vila. Att landet vilade i sjuttio år representerade det sammanlagda antal år under vilka upproret mot budet att låta landet vila hade fullbordats. Enkel matematik visar att under ”fyrahundranittio” år av uppror skulle det sammanlagda antalet år då landet inte hade vilat uppgå till sjuttio år.

Fyrahundranittio år avskars från de tvåtusentrehundra åren såsom en nådatidsperiod för judarna, och dessa ”fyrahundranittio” år har ett direkt samband med skingringen under de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosjätte kapitel.

”Chazon”-synen om nedtramandet och ”mareh”-synen om framträdandet vid slutet av tvåusen trehundra år är åtskilda från varandra, men de har ett direkt samband. Liksom i Daniels fall skall Guds folk rätteligen skilja mellan de två synerna, samtidigt som de erkänner deras inbördes samband. De sjuttio fångenskapsåren, vilka ledde till de tre påbuden som tillät judarna att återvända och återuppbygga Jerusalem, representerade ”fyrahundranittio” år av judarnas uppror mot förbundet att låta landet vila.

När det tredje påbudet utpekade deras möjlighet att återvända och bygga upp igen, gavs de ”fyrahundranittio” år av prøvotid, då de prøvades under samma tidsperiod inom vilken deras olydnad hade lett till Jerusalems förstöring och deras kringspredning. Vid slutet av de andra ”fyrahundranittio åren” skulle deras olydnad återigen medföra Jerusalems förstöring och deras kringspredning bland hedningarna.

Förskingringen i den sjuttioåriga fångenskapen föregicks av ”fyrahundranittio” år av uppror, och därefter följdes den sjuttioåriga fångenskapen av ytterligare ”fyrahundranittio år” av fortsatt

uppror.

Den första perioden om ”fyrahundranittio” år, som medförde de sjuttio år då landet fick vila, hade nått sitt slut i och med Jerusalems förstörelse. Vid slutet av de ”fyrahundranittio” år som avskars från de tvåtusentrehundra åren blev Jerusalem återigen förstört, ty Jesus illustrerar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Det bokstavliga Israels sjuttioåriga fångenskap i det bokstavliga Babylon var en symbol för den ”sju tider” långa förskingringen, och syster White identifierar det bokstavliga Israels sjuttio år av fångenskap i det bokstavliga Babylon som en förebild för det andliga Israels ett tusen två hundra sextio år av fångenskap i det andliga Babylon.

”Guds församling på jorden var lika förvisso i fångenskap under denna långa period av obeveklig förföljelse som Israels barn hölls fångna i Babylon under exilens tid.” Profeter och kungar, 714.

De ett tusen två hundra sextio åren från år 538 till 1798 var en förebild för de ”sju tiderna”. Vid slutet av de sjuttio åren återvände judarna för att återupprätta och återuppbygga Jerusalem. Deras återkomst under de tre dekreten markerade början (457 f.Kr.) på de två tusen tre hundra åren i ”mareh”-synen, vilka ledde fram till Kristi framträdande i det Allraheligaste den 22 oktober 1844. De tre dekreten markerade början på den profetiska tidsperioden, och det krävdes alla tre dekreten för att inleda den profetiska tidsperioden, även om de började återvända och återuppbygga med Kyros första dekret.

”I Esras sjunde kapitel återfinns dekretet. Verserna 12–26. I sin fullständigaste form utfärdades det av Artaxerxes, Persiens kung, 457 f.Kr. Men i Esra 6:14 sägs det att Herrens hus i Jerusalem blev byggt ”enligt befallningen [”dekretet”, marginalen] av Koresh och Darejaves och Artaxerxes, Persiens kung.” Dessa tre kungar, genom att utfärda, bekräfta på nytt och fullborda dekretet, förde det till den fullkomning som profetian krävde för att utmärka början av de 2300 åren. Om man tar 457 f.Kr., den tid då dekretet fullbordades, som datumet för befallningen, visade det sig att varje detalj i profetian om de sjuttio veckorna hade gått i uppfyllelse.” Den stora striden, s. 326.

Från 1798 till 1844 trädde de tre änglarna i Uppenbarelseboken in i den profetiska historien, och liksom de tre påbuden markerade början på profetian om tvåtusentrehundra år, markerade dessa tre änglar profetians avslutning. Den profetiska tidsperioden upphörde med den tredje ängels ankomst, liksom den hade börjat med det tredje påbudets ankomst, ty Jesus identifierar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Judarna började återvända under det första dekretet, och i historien om det andra dekretet fullbordade de templet. Den tredje ängeln anlände den 22 oktober 1844, och före detta datum hade milleriterna fullbordat det andliga tempel som de hade gått ut ur det andliga Babylon för att återuppbygga. Det måste fullbordas, ty den 22 oktober 1844 skulle förbundets budbärare plötsligt komma till sitt tempel. Detta tempel var milleritfolket, som ingick i förbund den 22 oktober 1844 och som Petrus identifierar som ett tempel.

Även ni, såsom levande stenar, uppbyggs till ett andligt hus, ett heligt prästerskap, för att frambära andliga offer som är välbehagliga för Gud genom Jesus Kristus. 1 Petrus 2:5.

Det milleritiska templet byggdes från 1798 till 1844, vilket är fyrtiosex år, eller profetiskt tre dagar, ty Kristus angav att det tar tre dagar att uppresas ett tempel.

Och judarnas påsk var nära, och Jesus gick upp till Jerusalem. Och i templet fann han dem som sålde oxar och får och duvor, och växlarna som satt där. Och han gjorde en gissel av små snören och drev ut dem alla ur templet, också fåren och oxarna; och han slog ut växlarnas pengar och välte omkull borden. Och till dem som sålde duvor sade han: Ta bort detta härifrån; gör inte min Faders hus till ett handelshus. Och hans lärjungar kom ihåg att det var skrivet: Nitälskan för ditt hus har förtärt mig. Då svarade judarna och sade till honom: Vad visar du oss för tecken, eftersom du gör detta? Jesus svarade och sade till dem: Bryt ner detta tempel, så skall jag på tre dagar resa upp det. Då sade judarna: I fyrtiosex år har man byggt på detta tempel, och du skall resa upp det på tre dagar? Men han talade om sin kropps tempel. Johannes 2:13–21.

Syster White anger att budbäraren för förbundet, när han plötsligt kom till sitt tempel, såsom det framställs i Malakis bok, uppfyllde denna förutsägelse när Kristus renade templet, såsom just har påvisats i avsnittet från Johannes.

”När Jesus renade templet från världens köpare och säljare tillkännagav han sitt uppdrag att rena hjärtat från syndens orenhet — från de jordiska begären, de själviska lustarna, de onda vanorna, som fördärvar själen. ’Se, jag skall sända min budbärare, och han skall bereda vägen för mig; och Herren, som ni söker, skall plötsligt komma till sitt tempel, förbundets budbärare, som ni gläder er över; se, han kommer, säger Herren Sebaot. Men vem kan uthärda den dag då han kommer? Och vem kan bestå när han uppenbarar sig? Ty han är lik en guldsmeds eld och lik tvättares lut. Han skall sitta som den som smälter och renar silver; och han skall rena Levi söner och luttra dem som guld och silver, så att de kan bära fram åt Herren ett offer i rättfärdighet. Malaki 3:1–3.’ The Desire of Ages, 161.

Templet i Johannes andra kapitel tog fyrtiosex år att bygga, och Jesus sade att Han skulle resa upp det förstörda templet på tre dagar. Från 1798 till 1844 är fyrtiosex år, och detta utmärker ankomsten av de tre änglarna (dagarna) i Uppenbarelseboken fjorton, vilka hade förebildats av de tre påbud som inledde profetian om de tvåtusen trehundra åren. De fyrtiosex åren är den period under vilken Kristus uppreste det milleritiska templet, ty före den tiden hade den andliga helgedomen och det andliga Israel blivit nedtrampade av det andliga Babylon.

När Kristus renade templet vid påsken i början av sin tjänst, uppfyllde Han profetian om Förbundets budbärare, som plötsligt skulle komma till sitt tempel, sådan den framställs i Malaki. Den 22 oktober 1844 kom Kristus plötsligt till sitt tempel, och det hade tagit Honom fyrtiosex år att uppresas sitt förstörda tempel.

”Kristi ankomst som vår överstepräst till det allra heligaste för att rena helgedomen, sådan den framställs i Daniel 8:14; Människosönens ankomst till den Gamle av dagar, såsom den skildras i Daniel 7:13; och Herrens ankomst till sitt tempel, förutsagd av Malaki, är beskrivningar av

samma händelse; och detta framställs också genom brudgummens ankomst till bröllopet, såsom Kristus beskriver den i liknelsen om de tio jungfrurna i Matteus 25.” The Great Controversy, 426.

Den första förbittringen upphörde år 1798, och slutet på den sista förbittringen var 1844. Början av den fyrtiosexåriga perioden, då Kristus reste upp det milleritiska templet, illustrerade slutet, ty både början och slutet utmärktes av avslutningen på Guds förbittring mot sitt folk, ty Jesus identifierar alltid slutet på en sak med början på en sak.

Vi kommer att fortsätta vårt studium av Gabriels undervisning till Daniel i nästa artikel.

”Uppenbarelsen måste öppnas för folket. Många har fått lära sig att den är en förseglad bok, men den är förseglad endast för dem som förkastar sanning och ljus. De sanningar som den innehåller måste förkunnas, så att människor kan få tillfälle att förbereda sig för de händelser som så snart skall äga rum. Den tredje ängelns budskap måste framläggas som det enda hoppet om frälsning för en värld som går under.

”De sista dagarnas faror är över oss, och i vårt arbete skall vi varna människorna för den fara vari de befinner sig. Låt inte de allvarliga scener, som profetian har uppenbarat snart skall äga rum, lämnas oberörda. Vi är Guds budbärare, och vi har ingen tid att förlora. De som vill vara medarbetare med vår Herre Jesus Kristus kommer att visa ett djupt intresse för de sanningar som finns i denna bok. Med penna och röst kommer de att sträva efter att göra klart de underbara ting som Kristus kom från himlen för att uppenbara.” Signs of the Times, 4 juli 1906.